

Lučka Zorko

Pesmi

Pesem noče biti mehka

Pesem hoče biti kamen,
da se ti zatakne v grlu in te pika.
Pesem noče biti mehka, žametna.
Pesem hoče biti kruh,
trd in suh in zrnast.
Naj se čuti, ko ti potuje po telesu.
Naj te jezi, ko se prebija
do želodca, naj tišči.
V njej so kriki življa, ki ni
žameten, ki ni mehak.
Ti kriki niso mehki, ti kriki
so konglomerat.
Pogoltni jo in malce vina spij,
da jo zmehča.
V tebi bo rodila novi živelj.
Zmehčaj ga sam.
In v njem prebivaj, kot prebivaš
v sebi. Pesem je savana
in ni počitka v njej.
Svet, v katerem varno ždiš,
te nima več česa naučiti.
Poslušaj kamne, kako trkljajo v tebi.
Poslušaj se, kako živiš.
Poslušaj hrup, ki ga delata s pesmijo,
ko skupaj kotalkata po svetu.

Odpri vesolje z nohti

Zarij mu jih v kožo. Ne bo kričalo.
Morda se bo voljno preselilo vate.
Morda bo v tebi postalo Drugo.
Ne išči utehe v meni, nisem tvoja mati.
Ne išči življenja v meni, nisem tvoja
ljubica, nisem tvoja hči.
Sem skupaj zašita cunjasta vreča besed.
V meni je kri, a vendar nič ne curljam
po tebi, ko zagrižeš vame. Kričim od užitka,
kadar po meni sprehajaš svoje male travme.
Njemu se daj, vesolju se daj, ta te išče,
da se učasi v tebi, da te posvoji.
Morda bo svoj sij v tvoje oči prepeljalo
in boš potem svetil galaktično.
Morda bodo potem hodili za tabo
in te ljubili, tvoje ljudstvo.
Daj me naprej, daj me Drugemu,
saj me čaka, da se s tabo spari v meni.
Ne išči sebe v meni, jaz sem Druga
in sem ljubica vesolja. Mi trije smo
najboljši par in odtekanje krvi
zbiramo v zlate čaše. Kako bodo slavili
naš rojstni dan, ti, ki čakajo jutri,
ki bo za nas nikoli.

Ko je zarezala

Nož je držala nizko,
v njej je utripala maternica
in jo delala živo.
Ne, jaz sem mrtva, to je kričala,
ko je zarezala prvič,
saj je ni prenesla, sebe v njej.
Tisto krvavo gmoto mesa
v tem popolnem stroju.
Nož je držala više,
v njej je jezik sikal
in je želel lizati, govoriti.
Ne, jaz sem čista, to je kričala,
ko je zarezala drugič,
saj ga ni prenesla, njega v sebi.
Ko je zarezala tretjič, jo je zadela,
to smrt. Manj je bolela kot jezik
in maternica, a vendar,
če bi še enkrat utripnila,
bi to naredila skupaj z njo,
tako sladka in njena
ji je odtekla iz telesa in tam,
na tleh, je bilo, kot da je bil
detomor. Legla je vanjo,
da jo oživi, saj je ljubljenje
popolno samo enkrat.

Pridi vame

Pridi vame, ti reče. Na začetku
bom izgledala prazna. Tvoji koraki
bodo odmevali povsod po meni.
Razili me bodo s profilom čevljev.
Krvavela bom. Mezelo bo iz mene.
Prazna dvorana bom in slišal boš čas,
ki zunaj odhaja od naju.
Zamujal boš objeme svojega časa,
zamujal boš poljube svojega prostora.
V meni se boš moral sploščiti.
Samo ravnina boš, legel boš vame
kot v krsto in postal boš polje.
V mojo kri boš legel in boš dihal morje.
Škrge te bodo bolele od naslade.
Ljubila te bom od znotraj,
čeprav ne boš imel notrine
in ne boš imel telesa. Samo mene.
Pofukala te bom do hropenja in te
zavzela. Ko boš izstopil, ne boš več ti
in mene več ne bo. Čas te bo čakal neokrnjen.
Razil ga boš z mano kot za stavo. Zavzel ga boš.
Krvavel bo in te ljubil, a bo vedno drugi.
Tako ti reče. Tako vstopi pesem vate.